

Наше Життя

РІК ВИДАННЯ 1-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 10

Середа, 6 вересня 1967 року

Ціна 2 коп.

ЗБЕРЕЖЕМО ІСТОРІЧНІ ТА КУЛЬТУРНІ ПАМ'ЯТНИКИ

З ініціативи широких кіл громадськості нашої республіки створено Українське товариство охорони пам'яток історії та культури.

Товариство покликане всебічно сприяти виконанню заходів партії та уряду по охороні, збереженню і популяризації культурно-історичної спадщини нашого народу, вихованню радянських людей на славних революційних, бойових та трудових традиціях народу, в дусі патріотизму, інтернаціоналізму.

Статут Українського товариства охорони пам'яток історії та культури передбачає активну участь в його діяльності підприємств, колгоспів, радгоспів, установ, учбових закладів, військових частин тощо.

Значний вклад у справу охорони історичних і культурних пам'яток у нашій республі-

ці вносять працівники підприємств та обласних відділів Українського товариства глухих.

Проте, є ще колективи учбово-виробничих підприємств і обласних відділів УТОГ, які досі не вступили до колективних членів Українського товариства охорони пам'яток історії та культури, не створили первинних організацій Товариства, не охоплені роботою по здійсненню завдань Товариства.

Справа честі кожного колективу УВП і обласного відділу УТОГ — вступити до Українського товариства охорони пам'яток історії та культури на правах його колективного члена. Кровний патріотичний обов'язок кожного члена УТОГ — поповнити ряди цього Товариства і взяти активну участь в його діяльності.

Про участь підприємств та обласних відділів УТОГ в охороні пам'яток історії та культури

Президія Центрального правління Українського товариства глухих і президія правління Українського товариства охорони пам'яток історії та культури прийняли спільну постанову «Про участь підприємств та обласних відділів Українського товариства глухих в охороні пам'яток історії та культури».

Учбово-виробничим підприємствам та обласним відділам УТОГ рекомендовано вступити в колективні члени Українського товариства охорони пам'яток історії та культури.

Створити первинні організації Товариства на підприємствах та в обласних відділах УТОГ, широко залучивши працівників УВП і відділів до членів Товариства.

Широко організувати шефство підприємств та обласних відділів УТОГ над пам'ятниками історії та культури.

Посилити громадський контроль за охороною, використанням, ремонтом і реставрацією пам'яток, що знаходяться у відомчій підпорядкованості підприємств та обласних відділів Українського товариства глухих.

Ювілейний вклад

Колектив нашого підприємства, розгортаючи соціалістичне змагання, включився в похід за створення фонду економії сировини, матеріалів і електроенергії на честь 50-річчя Великого Жовтня.

Завдяки бережливості та господарському ставленню до матеріальних цінностей за шість місяців цього року економія складає 29 тис. карбованців.

Кращі наші раціоналізатори тт. Берестенко, Короленко, Грицюк та інші внесли ряд пропозицій по удосконаленню виробництва. В результаті їх запровадження умовна річна економія за шість місяців становить більше 6 тис. карбованців. Таким чином, взяте торік зобов'язання дати до 50-річчя Радянської влади за рахунок впровадження рацпропозицій 17,2 тис. карбованців виконано з честю.

На підприємстві освоєно нові види виробів: настільну і настінну підставки для сушіння тарілок, підставку для кришок каструль тощо.

Силами раціоналізаторів розроблено і виготовлено рольово-різальну машину, яка замінила для інших робіт більш дороге обладнання.

Для створення технологічного потоку на всіх ділянках переглянуто організацію робочих місць, силами раціоналізаторів проведено уніфікацію окремих вузлів та деталей.

Н. ОСИПОВ.
Інженер-конструктор Кіровоградського УВП.

Попереду перша бригада

Виробничники Миколаївського УВП розгортають боротьбу за одержання Пам'ятних прапорів для колективів підприємств, які домоглися найкращих результатів у виконанні соціалістичних зобов'язань на честь славного ювілею Радянської влади.

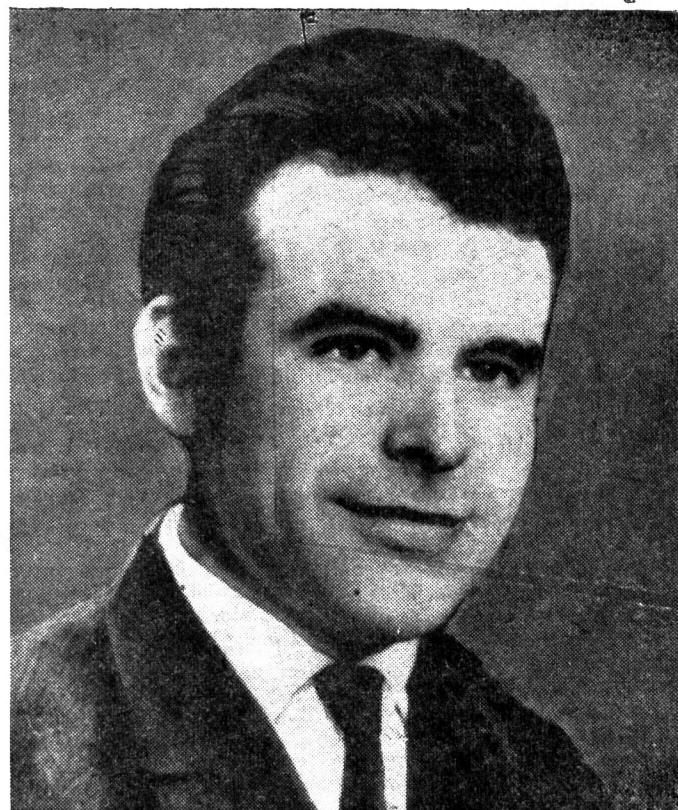
В складальному цеху перша бригада комуністичної праці, очолювана О. Федоровим, змагається з другою бригадою комуністичної праці М. Волчо.

По виготовленню кухонних буфетів, які користуються великим попитом у населення, по всіх показниках попереду перша бригада, в складі якої ударники комуністичної праці столари-складальники М. Ткаченко, М. Федоров, Л. Грек, М. Новомол, В. Тафтай, М. Каюк, А. Германюк і В. Малик. Вони повні рішучості не здавати пер-

шості і вирішили докласти все своє уміння та майстерність, щоб завоювати перше місце в соціалістичному змаганні.

М. БОГУСЛАВСЬКИЙ.
Секретар комітету комсомолу Миколаївського УВП.

На Черкаському УВП бригадою комуністичної праці керує майстер І. Циховський. Добротні кухонні меблі і пружинні матраци випускаються тільки відмінної якості, що приносить добру славу виробничникам.
На фото: І. Циховський.

10 вересня — День танкістів

ОХОРОНЯЮЧИ РІДНУ ВІТЧИЗНУ

Весь день на далеких підступах до ріки гримів «бій». «Противник» чинив шалений опір, використовував найменший привід для контратаки. Він хотів будь-що затримати наступ танкістів. Командир танкового підрозділу офіцер Андрюк догадувався про наміри «противника» і вживав усіх заходів, щоб у район герметизації машин прибути завідна, з тим щоб екіпажі могли старанно підготува-

ти танки до форсування водної перепони.

Коли вже здавалось, що всі перешкоди позаду, перед танкістами постав ще один бар'єр: посередник, що перебував у підрозділі, повідомив: «На маршруті виявлено великі зони «радіоактивного зараження». Було над чим задуматись молодому офіцерові. «Зупинитись і чекати, коли рівень «радіації» спадє і можна буде рухатись далі —

значить втратити дорогий час», міркував лейтенант Андрюк. — Іти в обхід «зараженої» ділянки — не вдасться швидко вийти до ріки».

Часу на роздумування зовсім не залишалось. Треба вирішувати, як бути. Танкісти напружено чекають командирського сигналу. Офіцер прикинув у думці, яка буде одержана доза «радіоактивного зараження», якщо танки підуть навпростець. Досить висока. «А якщо ми збільшимо швидкість руху і тим самим скоротимо час перебування на небезпечній ділянці?» — подумав Андрюк. І у командира визрів сміливий план — вперед, через зону «зараження».

В ефір полетів сигнал, і танки, заревівши двигунами, вринулись до ріки.

Дорога, по якій йшли машини, в глибоких вибоях, з крутими поворотами. Не так просто вести по ній танк на великій швидкості. Варто механікові — водієві допус-

На фото: один з кращих водіїв-спеціалістів II класу Н-ської частини, сержант комсомолец Олександр Прядюк. У соціалістичному змаганні на честь 50-річчя Великого Жовтня він завоював першість по всіх показниках бойової і політичної підготовки.

(Фотохроніка РТАУ).

тити найменшу неточність у діях — і всі розрахунки командира виявляться марними.

Але саме високу бойову майстерність підлеглих і мав на увазі лейтенант Андрюк, приймаючи рішення. Такі спеціалісти, як сержант Неліз, не підведуть. Недарма ж на гімназії у механіка водія прикріплено знак спеціаліста першого класу. Такі самі знаки носять і інші механіки підрозділу. Ім не раз доводилось потрапляти в скрутне становище, і танкісти завжди виходили з нього з честю.

Хід далішніх подій показав, що командир підрозділу прийняв правильне рішення. «Противник» зовсім не сподівався, що танкісти зуміють швидко подолати ділянку «радіоактивного зараження», і тому не встиг як слід закріпитися на річці. Передовий підрозділ форсував водню перешкоду і захопив переправу. Незабаром лейтенант Андрюк одержав наказ — підготувати танки до подолання ріки під водою. Про це офіцер негайно повідомив усі екіпажі.

В такій обстановці велике значення має швидкість дій. Чим швидше танкісти загерметизують машини, тим для них вигідніше, бо інакше «противник» зуміє відновити втрачене становище. Часу для герметизації танка відводиться дуже мало.

Ось і на цей раз танкісти підрозділу, незважаючи на стомлений багатокілометровий марш, діяли з вогником, винахідливо. Раніше за всіх закінчив роботу екіпаж старшого сержанта Чернухи. Офіцер, що перевіряв якість гер-

метизації танка, не знайшов жодної помилки. Незабаром доповіли про завершення підготовки до форсування й інші екіпажі. І через кілька хвилин танки вже йшли до води.

На цей час темрява оповила землю. Якби танкісти форсували ріку в роки Великої Вітчизняної війни, їм довелося б чекати, поки сапери наведуть мости. Тепер цього чекати не треба. В розпорядженні танкістів — досконалі машини, які можуть долати ріки під водою як удень, так і вночі. І машини одна по одній входять у ріку. Чути тільки хлюпання води та видно плаваючі по поверхні червоні вогники, які показують, де знаходяться танки.

Лічені хвилини потрібні були підрозділові для подолання водного рубежу. Задумові «противника» не судилося здійснитись. Танкісти не дали йому можливості закріпитись на річці.

Так закінчився ще один день напруженого навчання танкістів, який став для лейтенанта Андрюка та його підлеглих новим етапом на шляху до бойового удосконалення.

— А нам інакше не можна, — кажуть воїни. — Адже ми взяли зобов'язання до 50-річчя Великого Жовтня зробити підрозділ відмінним.

Можна не сумніватись — так воно й буде. Уже двічі закінчували танкісти навчальний рік з відмінними показниками. Зроблять це і в третій раз. Адже рік тепер особливий, ювілейний.

Майор Г. КУЗНЕЦОВ.

ІШЛИ В БІЙ БРОНЕПОЇЗДИ

ремені через плече — дерев'яна колодка маузера. Моряк говорив про бої з білими, з бандами Махна і Григор'єва, про близьку перемогу Рад і про світову революцію. Але ворог ще сильний, і наш бронепоезд потрібен фронтові. Від імені всіх воєнморів звертаюся до вас, товариші, з проханням швидше відремонтувати бронепоезд!

Ще йшов мітинг, ще виголошували промови воєнмори та робітники, а майстри цеху вже оглядали пошкодження, підбирали матеріал та інструменти. І ось закінчилася робота. Знімали броньові листи, які лопнули, заварювали тріщини, ставили нове устаткування...

На суднобудівному заводі «Наваль» — так тоді називався завод імені Носенка — в грізне літо 1919 року ремонтувалося багато бронепоездів. Ось виписка з телеграми командира Західнопродовської дивізії бронепоездів С. М. Лепетенка командувачу 14-ї армії: «...Бронепоезди «Грозний» і «Освободитель» вийшли з ладу: направляємо їх у Миколаїв, в резерв для ремонту. На їхнє місце посилаємо бронепоезд «Спартак», який тільки сьогодні вийшов з ремонту».

Пройшли ремонт на заводі і такі «фортеці на колесах», як «Борець за свободу», «Імени Худякова» та інші. Суднобудівники Миколаєва, що збудували свого часу унікальні кораблі — броненосець «Потемкін», лінійні кораблі «Свободная Россия» і «Волга», успішно справлялися з завданнями командування Черво-

ної Армії по випуску та ремонту сухопутних броненосців.

Люди працювали, не шкодуючи сил і часу. Наприклад, інженери заводу підрахували, що на будівництво бронепоезда на замовлення штабу Кримської стрілецької дивізії потрібно буде не менше 50 днів. А коли командування Червоної Армії звернулося до робітників з проханням скоротити строк, бронепоезд був готовий за 20 днів.

Побував у Миколаєві і герой громадянської війни Анатолій Железняков. Він прибув з Одеси в червні 1919 року. Ось копія його мандата:

«УРСР. Начальник штабу 3-ї Української Радянської Червоної Армії.

Командирів бронепоезда тов. Железнякову.

З одержанням цього наказу Вам негайно відправитись у м. Миколаїв для устаткування ввіреного Вам броньованого поїзда».

Дні і ночі проводив Железняков у цехах заводу. Придивлявся до кожної дрібниці, вражаючи інженерів і робітників чудовим знанням будови й устаткування бронепоезда. Одночасно він формуввав команду з найбільш стійких, відданих Радянській владі моряків і червоноармійців.

У той час активізувалась білогвардійська авіація і Железняков добився дозволу встановити на бронепоезді зенітні гармати. А незабаром «фортеця на колесах» пішла на фронт, де завдавала нищівних ударів по ворогу.

...В другій половині серпня 1919 року 58-а дивізія, яка бу-

ла в Миколаєві, а також 45-а і 47-а дивізії опинилися відірваними від основних військ Червоної Армії. Створена з оточених дивізій Південна група зробила справді героїчний 400-кілометровий похід по ворожих тилах і з'єдналася з частинами 12-ї армії. А от бронепоезди вивести не вдалось. Щоб не дісталися ворогові — їх підірвали.

З визволенням міста від білогвардійців робітники заводу знов взялись за будівництво і

ремонт бронепоездів. І знов «фортеці на колесах» йшли в бій — відстоювати завоювання Жовтня.

Про ці та інші героїчні справи часто згадують в бесідах з молодими робітниками ветерани Миколаївського суднобудівного заводу ім. Носенка.

Зараз всі робітники заводу, а разом з ними і компактна група глухих, готують гідну зустріч 50-річчю Великого Жовтня, несучи як естафету самовіддану працю батьків в буремні роки революції та громадянської війни.

М. БОЖАТКІН.

м. Миколаїв.

Іх часто можна бачити тут, на площі Борців революції в Луганську, біля пам'ятника пролетарям, які загинули в боях за Радянську владу. Старі комуністи згадують той буремний час, розповідають про нього молодому поколінню.

На фото (зліва направо): члени КПРС з 1917 року І. В. ХОМЕНКО, С. Г. ВОЛОЩЕНКО, Г. П. ЄНАКІЄВ, І. Л. ВОЛОЩЕНКО, Г. І. АРДАТ'ЄВ.

(Фотохроніка РГТАУ)

8 вересня — День Ровенської області

КРАЙ, СЛАВНИЙ ТРУДАРЯМИ І ПОДВИГАМИ

Овіяна славою героїв трудових і бойових подвигів, Ровенщина знаменита своєю історією. Її землями проходили безсмертний Кобзар і великий Бальзак, полум'яний Джон Рід і мужній Ярослав Гашек. На ровенській землі загартувався палкий життєлюб Микола Островський, мужнів політичний діяч Д. З. Мануїльський, розвивався могутній талант знаменитого російського письменника В. Короленка.

В бій за визволення Ровно від білополяків водили свою легендарну Першу Кінну К. Е. Ворошилов і С. М. Будьонин. В історичній битві за наше місто загинув народний герой О. Дундич. Під час Великої Вітчизняної війни Ровно було серцем партизанського руху на Україні. Його прославив своїми подвигами один із сильних духом, розвідник-партизан Герой Радянського Союзу Микола Кузнецов. Керував боротьбою партизанів підпільний обком на чолі з В. А. Бегмою.

Ровенщина невідомо змінилася за роки Радянської влади. Майже вдвоє виріс її обласний центр. Збудовано багато заводів, фабрик і житлових будинків. Останнім часом в Ровно введено в експлуатацію заводи високовольтної апаратури, побутової хімії, азотних добрив, льонокомбінат та інші. Завершується будівництво учбово-виробничого підприємства.

Великі зміни сталися і в обласному Товаристві глухих. Раніше обездолені поліщуки, вони стали рівноправними господарями свого краю і своєї долі. Глухі Ровенщини разом з робітниками і трудівниками сіль-

ського господарства стали на трудову вахту на честь славного ювілею Великого Жовтня.

В змагання включилися робітники Клеванського УВП. Тут в одному з цехів працює бригада складальників, якою керує т. Мисан. Її колектив бореться за право називатися бригадою ім. 50-річчя Жовтня. Вже в цьому році п'яти робітникам підприємства присвоєно високе звання ударників комуністичної праці.

На Сарненській мебльовій фабриці бригаді столярів, де працюють глухі робітники, присвоєно звання комуністичної.

Серед передовиків сільського господарства заслуженою повагою користується доярка колгоспу ім. Леніна Ровенського району З. Костецька, слюсар Дубновського відділення «Сільгосптехніка» І. Кириченко, який систематично перевищує виробничі завдання, та інші.

Велику виховну роботу серед глухих проводять працівники обласного відділу УТОГ, міграційного відділу, клубів, бібліотек. Так, наприклад, Сарненський клуб глухих (директор М. Стаб-

ровська) на республіканському огляді зайняв перше місце серед закладів культури третьої категорії, нагороджений похвальною грамотою і перехідним кубком.

Одною з найважливіших форм естетичного виховання молоді є розвиток художньої самодіяльності. В проведеному республіканському огляді три учасники художньої самодіяльності нагороджені цінними подарунками. Колективи художньої самодіяльності — часті гості у глухих, які проживають в сільській місцевості. Зараз в клубах готують нову концертну програму до 50-ї річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Підвищують глухі і свій загальноосвітній рівень. Вони навчаються в вечірніх школах робітничої молоді.

Значно поліпшилась серед глухих спортивно-масова робота. Однаково велику увагу приділяємо всім видам спорту.

Глухі трудящі міста і села працюють з подвійною енергією, щоб достроково виконати величній плані, накресленій нашою партією та урядом, гідно зустріти славний ювілей.

В. ЄЛІСЕЄВА.

В. о. голови Ровенського обласного відділу УТОГ.

МІСТА УКРАЇНИ.

На фото: один з куточків м. Ровно.

Фото І. Щербанюка.

Депутат міськради

В Білогорську, Кримської області, живе чудова людина — член УТОГ Олександр Григорович Витвицький. Працює він шевцем на Білогорському побутовому комбінаті, виготовляючи красиве, зручне взуття.

— Золоті руки у Олександра Григоровича, — кажуть про нього товариші по роботі. Керівництво комбінату, партія і профспілкорова організації високо оцінили працю Витвицького. Йому було присвоєно почесне звання ударника комуністичної праці.

Любов, повагу і авторитет як серед свого колективу, так і серед населення міста Олександр Григорович завоював не тільки самовідданню працею. Він бере активну участь в громадській роботі.

Трудящі Білогорська високо оцінили діяльність О. Г. Витвицького, висунувши його кандидатом у депутати, а весною цього року обрали депутатом

Білогорської міськради депутатів трудящих.

Незважаючи на те, що О. Витвицький глухий, він добре справляється зі своїми депутатськими обов'язками.

— Труднощі, звичайно, в роботі з виборцями бувають, — розповідає О. Витвицький, — але все одно я намагаюсь виконати свої обов'язки не гірше за інших. В цьому мені допомагають міськвиконком і товариші по роботі.

Олександр Григорович дуже працелюбна і душевна людина. В 1967 році його нагороджено урядовою нагородою — медаллю «За трудову доблесть».

50-річний ювілей Радянської влади О. Г. Витвицький зустрічає новими успіхами в праці і громадській діяльності.

П. РУКОМОЙНИКОВ.
Голова Кримського обласного відділу УТОГ.

ЧАС, ПОДІЇ, ЛЮДИ

ТАМАРА АКСЬОНКІНА — ВІДВАЖНИЙ БОЄЦЬ

Цю завжди веселу, життєрадісну дівчину добре знали глухі Кіровограда. Працюючи до війни перекладачем, вона була для них близькою людиною, ширим співбесідником, чуйним і уважним товаришем.

І хто міг тоді гадати, що ця скромна і соромлива дівчина буде такою мужньою і сміливою в бою, ні в чому не поступаючись солдатам.

Коли під Кіровоградом точилися запеклі бої, Тамара Аксьонкіна прийшла в штаб військової частини.

— Я — комсомолка, закінчила медичний технікум, хочу вступити в полк, — схвильовано сказала вона.

Її відмовляли, радили поїхати в тил і там на будь-якій роботі показати свої здібності. Але дівчина настояла на своєму. І її зарахували в полк.

Спочатку Тамара допомагала лікареві перев'язувати поранених, яких доставляли з передової. Одного разу звернулася з проханням до лікаря напра-

вити її в один з батальйонів санітаром.

І ось вперше дівчина на передовій. Перебуваючи в окопах, вона надавала медичну допомогу пораненим прикордонникам. Ті, хто міг стояти, знову бралися за гвинтівки й кулемети, готували гранати. В цей час на передову налетіли ворожі літаки. І земля, і дим — усе змішалось. Коли стихло, Тамара дісталася до неpritомного сержанта.

— Це наш зв'язківець. Мабуть, загинув, — сумно промовив командир.

— Ні, я його винесу. Він дишає. Допоможіть мені вибратися з окопу.

Несучи на спині пораненого, вона зупинилася біля куців і побачила гармату. Біля неї стояв без сорочки боєць і плакав. На землі лежали вбиті його товариші.

— Чого плачеш? Той здивовано подивився на неї:

наше ЖИТТЯ

Веселі та знахідливі

Цікаво та весело проходять вечори відпочинку в Будинку культури глухих м. Артемівська.

Нещодавно був проведений вечір КВН. Команди, що зустрічалися в цьому дружньому змаганні веселих та знахідливих, мали красиві та звучні назви — «Райдуга» і «Півонія».

Кожна з команд підготувала питання, дотепні малюнки, загадки, художню частину. Треба було ще підготувати боліливік з газетними та плакатами.

Були показані номери художньої самодіяльності, проведено конкурси боліливіків з м'ячем, конкурси друзів книги. Конкурси друзів книги проводився так: на столі лежало по шість портретів видатних героїв громадянської війни. Викликали по одному учаснику з кожної команди. Треба було на кожному портреті написати прізвище героя, що на ньому зображений.

На закінчення вечора було проведено конкурси модельєрів. Перемогла в змаганні КВН команда «Райдуга».

Така форма відпочинку дуже сподобалась всім відвідувачам Будинку культури. Вони з нетерпінням чекають наступного вечора КВН.

Л. СПИЦИНА.

Перекладач Артемівського будинку культури.
Р. ГОЛОВЧЕНКО.
Художній керівник Будинку культури.

Федір Кузьмич Зубчинський працює ковалем у колгоспі ім. Ватутіна Сарненського району, Ровенської області. З перших днів організації артілі своєю сумлінною працею Ф. Зубчинський заслужив шану колгоспників.

— Золоті руки у Федора, — кажуть вони про свого коваля. — За що б він не взявся, все зробить на совість.

На фото: Ф. К. Зубчинський.

— Снарядів немає.
— Де ж снаряди?
— За півкілометра звідси. Я один залишився...

— Ходімо зі мною. Тут недалеко є кінь. — Вона відправила артилериста з їздовим по снаряди, а сама перев'язувала поранених. Коли ж повернулася підвода, доставила поранених до евакопункту. Зустрівши дівчину, лікар не впізнав її: замість плаття висіло клоччя, вона була чорна мов земля.

Четвертого серпня стало ще важче. Ворог навідав. Сили були перівні. В цей день Тамара ще двічі побувала на передовій, вивезла 13 тяжкопоранених бійців і побачила того артилериста, що плакав, а поблизу — два спалених ворожих танки.

Ввечері Тамара відходила з міста в останньому обози, де було багато поранених. З далекого пагорбка подивилася на палаюче місто і вперше заплакала, не соромлячись своїх сліз. Шлях був забитий спаленими автомашинами, зіпсованими тракторами, перекинутими возами. З поля віяв вітрець і пахло пшеничним хлібом. Важ-

ко було йти, гірко, боляче відступати.

До неї наблизився комісар полку.

— Наша Тамара? Чудова у нас молодь! Спасибі тобі, дівчино. Але знай: попереду ще важкий шлях, тож так само стійко тримайся. Нашого народу не здолати!

І знову запеклі бої з ворогом, знову відхід на нові рубежі. Тамара доглядала поранених, підбадьорювала їх. Сама у важку хвилину була втриманою, розсудливою. Прикордонники навчили її стріляти зі станкового та ручного кулеметів, з пістолета.

Під Криничками Дніпропетровської області зав'язався важкий бій. Тамара вивезла з поля бою 11 поранених червоноармійців.

Того ж вечора Тамару прийняли кандидатом у члени Комуністичної партії. За мужність і відвагу представили до нагородження орденом Червоного Прапора.

Знову безперервні бої, тепер на Харківщині. На Ізюм-Барвінківському напрямі ворог сконцентрував велику кількість

Вечір трудової слави

В Бердянському клубі глухих Запорізької області відбувся вечір трудової слави з участю представників підприємств, де працюють глухі робітники. Ті, що виступили, поділились досвідом роботи, розповіли про трудову ювілейну вахту, присвячену 50-річчю Великого Жовтня.

Голова місцевому Першотравневого заводу тов. Соколов у урочистій обстановці вручила глухим робітникам В. Пін-

чук, А. Сайфуліну, Т. Гриценко, А. Новикову та іншим посвідчення ударника комуністичної праці. Одному з кращих кадрових робітників — К. Романцю було вручено Грамоту і цінний подарунок.

На закінчення вечора учасниками художньої самодіяльності було показано п'єсу.

Праця людину красить

РОБІТНИЧА МАЙСТЕРНІСТЬ

складалась верстат, правильно налагодити їх.

В цей час освоювали нову продукцію — високопродуктивні револьверні верстати. З кресленнями не розлучався цілими днями. Вивчав посадки кожної деталі.

Виготовляли верстати бригадами від початку складання до здачі відділу технічного контролю. Багато операцій виконували вручну. Громіздкі деталі та вузли, як, наприклад, барабани, супорти тощо, виготовляли на старих верстатах. Це призводило до значних погіршень точності. Тому доводилось багато деталей доробляти вручну, що забирало багато часу.

Безунино йшов час, поповнювались, виростали на заводі спеціалісти, в цехах більше стало механізації. Країни, електрокари, верстати високої точності. Вони полегшили працю десятків людей.

Задоволений був своєю роботою Василь Безрук. Його верстати вважалися одними з кращих. Часто експонувались на республіканських та всесоюзних виставках, відправлялись в зарубіжні країни Європи і Азії. Йому було присвоєно високе звання ударника комуністичної праці, визнано в конкурсі одним з кращих слюсарів-складальників верстатів-автоматів на Україні.

— Василь Безрук, — розповідає про нього майстер ВТК Нам Сенайко, — виконує найскладніші слюсарні роботи. Добре знає виробництво. Відразу помічає найменші неполадки, порадить, як і що виправити. Враховуючи це, цехова адміністрація кілька років тому призначила його контролером ВТК. З своїми обов'язками він справляється добре.

Такий же енергійний В. Я. Безрук і при виконанні громадських доручень. Вже кілька років очолює він виробничу комі-

сію глухих робітників заводу. Головує в первинній організації УТОГ. Проводить культурно-масову роботу серед глухих: організовує лекції, екскурсії, зустрічі з кадровими робітниками. До його порад прислухаються, його поважають в колективі.

Василь Безрук багато допомагає глухим в праці, в навчанні, в опануванні вибраної професії, відвертає молоді від дурних поступків. Пригадується такий випадок. Робітник глухий слюсар-складальник Леонід Гудченко приходив на роботу напідпитку, часто прогулював. Його викликали на засідання виробничої комісії. По-

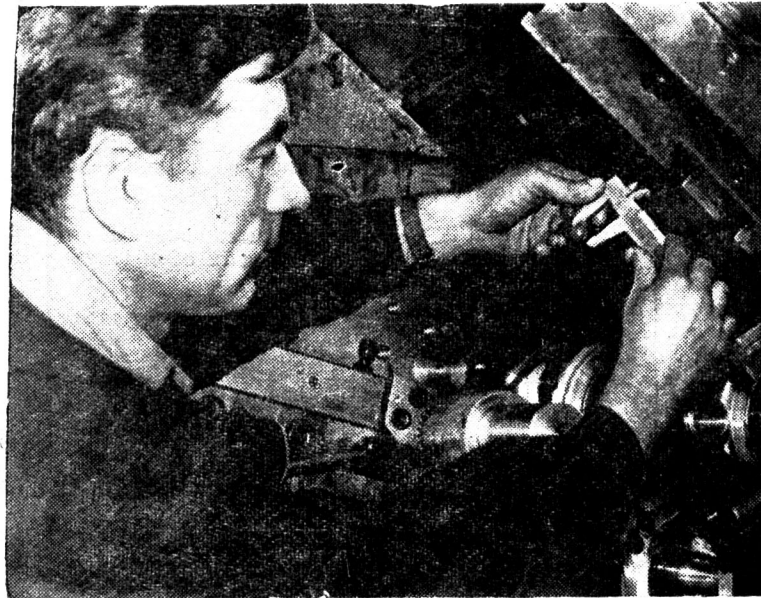
обіцяв виправитись, а згодом запив ще більше. І одного разу після чергового прогулу подав заяву на звільнення. Начальник цеху був не проти, а Василь Безрук, як голова виробничої комісії серед глухих, категорично заперечував. Звільнити робітника легше всього, а от виховати з нього справжню людину — першочергове завдання колективу.

З Леонідом багато розмовляли. На іншій ділянці, куди його перевели, суворо за ним слідували. Леонід, нарешті, зрозумів свою погану поведінку. Зараз виправився.

...Темне, засмагле від сонця обличчя, промаслені руки, променісті, широковідкриті, уважні очі — таким запам'ятали ми Василя Якимовича Безрука, працюючого, закохану в свою справу людину з неспокоїною вдачею.

Л. РУСЕЦЬКИЙ.

м. Київ.

В. Я. Безрук за роботою.

Фото І. Щербанюка.

ТВОРЦІ ПРЕКРАСНОГО

Двадцять років минуло відтоді, коли неспівним хлопцем Анатолій Шерстюк вперше переступив поріг цеху ширвжитку Вінницького м'ясокомбінату.

Працює він тут і зараз на виготовленні сувенірів — художніх виробів із відходів виробництва (кісток, рогу) та пластмас.

Сірі, непривабливі шматки шершавого рогу, кістки в його руках перетворюються в справжні витвори мистецтва.

Ось на мармуровій підставці, наче щойно взяті з березневого лісу, здивовано дивляться на світ ніжні проліски, а поруч пругкі конвалії томо нахилили білосніжні голівки. Трохи далі — степовий орел гордо розправляє могутні крила і хижо поглядає навколо злими очима...

Звичайно, крім цього є ще так звана «поточна продукція»: художні поплінички, моделі радянських супутників та інші вироби. Справжню естетичну насолоду відчуваєш, коли розглядаєш витвори А. Шерстюка

та його товаришів В. Шалямова, В. Прилепського, — композиції за мотивами українських та російських казок.

В радянському павільйоні на Всесвітній виставці в Монреалі є куточок, який приваблює відвідувачів барвистими кольорами квітів, різноманітними виробами із рогу та кістки. Чимала частина цих виробів надіслана сюди з Вінницького м'ясокомбінату.

Високою нагородою — орденом «Знак пошани» відзначив радянський уряд довголітню натхненну працю А. Шерстюка.

Готуючись до ювілею Радянської влади, А. Шерстюк та його товариші працюють над створенням нових сувенірів. Це, зокрема, скульптурне відтворення відомої на Поділлі реліквії — «Камінь Коцюбинського», символічна постаць жінки, що уособлює мир, барельєф М. І. Пирогова та інші.

М. НИРОВ.

Наш нештатний кореспондент.

м. Вінниця.

Радимо прочитати

До економічної серії, яку видає Товариство «Знання» Української РСР, входять 12 брошур. Короткий зміст двох з них пропонуємо увазі читачів.

О. Ю. МЕЛЬНИК. Ленінська теорія імперіалізму і сучасний капіталізм. Автор брошури кандидат економічних наук О. Ю. Мельник, висвітлюючи деякі основні положення ленінської теорії імперіалізму, підкреслює, що Великий Жовтень, побудова соціалістичного суспільства в СРСР, вихід соціалізму за межі однієї країни і утворення світової соціалістичної системи, крах колоніальної системи імперіалізму — все це переконливо свідчить про силу і життєвість марксизму-ленізму, його вчення про неминучість загибелі імперіалізму і перемоги комунізму в світовому масштабі.

А. І. РОКИТКО. На основі рівноправності і взаємної вигоди. Розглядаючи в брошурі основні форми і напрямки еконо-

мічного співробітництва СРСР з країнами, що розвиваються, кандидат економічних наук А. І. Рокитко показує на значному фактичному матеріалі, як із виникненням та зміцненням нових економічних відносин на основі рівності й взаємовигідності створюється база для економічної незалежності молодих держав Африки, Азії та Латинської Америки, що скинули ярмо імперіалізму.

наше ЖИТТЯ

6 вересня 1967 р. 3 стор.

М. ВОЛКОВ.

У промінні літнього сонця купає зелені листя гінке деревце. Коли на хвилю зупиняється верстат, Василь ловить поглядом мерехтіння сонячних зайчиків на глянці листочків. Деревце вже немолоде. Разом із друзями Василь садив його десять років тому, незабаром після того, як вперше переступив поріг прохідної Хмельницького ливарно-механічного заводу. Здається, зовсім недавно хлопці обережно присипали землею ніжні коренці, а тепер деревце он як розкинуло свої зелені шати.

— Ростемо! — розуміє перехоплює погляд Василя Янчука начальник другого механічного цеху Михайло Іванович Останігров. — Ну, як справи? Василь злегка киває на стіл, де гіркою лежать деталі.

— Норму закінчую.

Михайло Іванович пильно перевіряє одну з деталей. Добре працює хлопець.

Поруч з токарним верстатом Василь працює свердильник Олександр Мазай. У вільні хвилини Василь нерідко уважно спостерігав за роботою товариша.

— Хочеш спробувати? — запитав якось Олександр.

У хлопця заблищали від радощів очі. Він мовчки став за верстат. Коли стих мотор, Мазай довго оглядав висвердлений отвір.

— Добре, добре, а ось тут ти схибив...

— Не все одразу, — сказав начальник цеху, що саме підійшов. — А робиш, Василю, правильно. Заводові потрібні робітники з суміжними професіями. Адже сам бачиш, номенклатура виробів у нас змінюється щомісяця.

І Василь вчився, вчився вперто, наполегливо. Незабаром став свердильником, а згодом опанував професією заточника. Нерідко бувало, що протягом дня доводиться працювати на різних верстатах.

За бездоганну роботу, систематичне виконання і перевиконання норм, за високу якість продукції Василя Янчука неодноразово нагороджували похвальними грамотами. Майже 4 роки з честю носить він почесне звання ударника комуністичної праці.

Хороший виробничник і чуйний товариш, Василь користується великою повагою в колективі глухих. Він — член правління міжобласного відділу УТОГ.

...Сонце опускається до обрію, довшать тіні від дерев. Зміна закінчилась. Василь задоволений: норму перевиконано. Потім виходить за ворота. Навздогін йому щось ніжне шепече деревце. Рости їм обом і мужніти!

Багата та земля, когрі має таке пагіння.

И. КЛЕЙМАН.
Наш нештатний кореспондент.

м. Хмельницький.

В Запорізькому будинку культури

„3 іменем Леніна в серці живемо“

Під такою назвою в Запорізькому будинку культури глухих проходив тематичний вечір, присвячений 100-річчю з дня народження В. І. Леніна.

На вечорі виступив старий більшовик, учасник громадянської і Вітчизняної воєн Д. Я. Дорфман. Він поділився спогадами про тяжкий шлях, пройдений нашими батьками і старшими братами.

Силами художньої самодіяльності будинку культури відбувся концерт, а також продемонстрований документальний кінофільм.

Вечір пройшов цікаво і викликав задоволення присутніх.

Л. ФРОЛОВА.
Директор Запорізького будинку культури глухих.

Куток трудової слави

Працює цей куток з минулого року в Запорізькому будинку культури глухих. Тут представлено портрети ударників комуністичної праці, які працюють на учбово-виробничому підприємстві, державних заводах і в сільському господарстві. Серед них — слюсар-складальник заводу пересувних електростанцій, ударник комуні-

стичної праці В. Четвергов, слюсар заводу машинобудування І. Шепеленко, пресувальник трансформаторного заводу Н. Ягунова, швея фабрики масового пошиву одягу Л. Шепеленко та інші.

О. МОРОЗОВА.
Перекладач Запорізького обласного відділу УТОГ.

ЧЕМПІОНИ УТОГ 1967 року

Чемпіон Українського товариства глухих з футболу 1967 року — футбольна команда Донецького обласного відділу УТОГ.

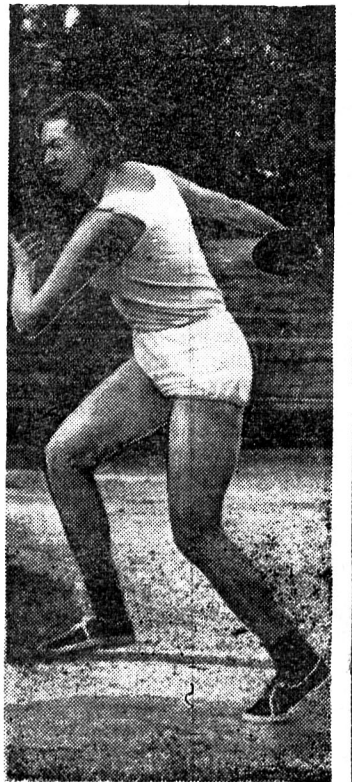
Перший ряд, сидять (зліва направо): С. Штутман, В. Волченков, В. Сич, В. Кейдун, А. Голоденко, В. Мошенський, Л. Дроб'яченко. Другий ряд, стоять (зліва направо): В. Лизунков, Б. Якубенко, Н. Головки, І. Прохоров (капітан команди), Г. Лопатнев, В. Заворотинський, В. Махов.

Фото М. Жадана.

Чемпіоном УТОГ 1967 р. з естафетного бігу 4×100 м стала збірна команда Києва. Випередивши сильну команду з Луганська, вона показала час — 47,5 секунди.

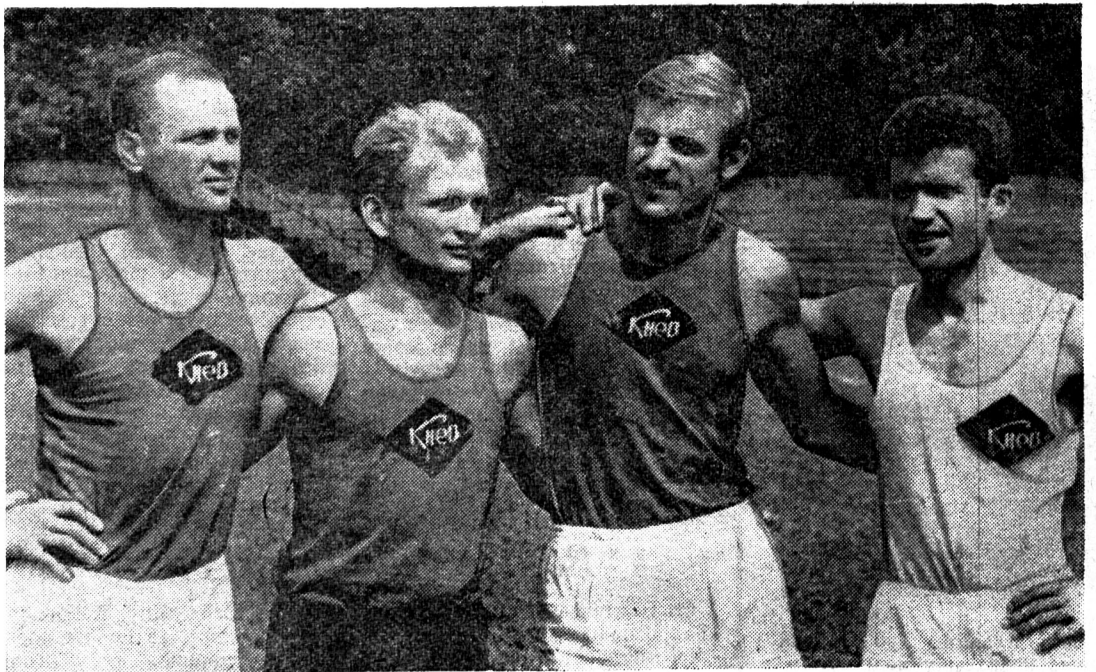
На фото внизу (зліва направо): Марат Калмиков, Микола Шайко, Борис Вовк, Анатолій Василенко.

Фото І. Щербанюка.

Фаїна Антонова (Львів) — двічі чемпіонка УТОГ 1967 г. Фаїна дальше за всіх метнула диск і штовхнула ядро.

На фото: Ф. Антонова під час метання диска.

Шахи

Продовжуємо знайомство наших читачів з шаховою композицією.

Вміщуючи завдання № 2, редакція звертається до любителів-шахістів з пропозицією

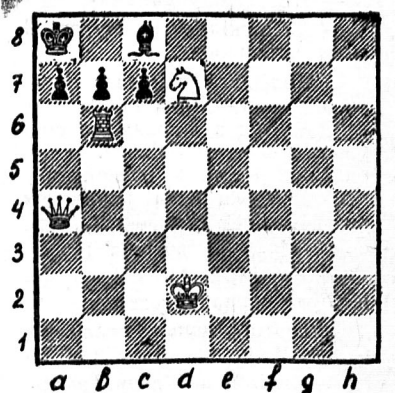
більш активно брати участь у шаховому відділі газети.

Чекаємо ваших листів з відповідями на завдання, а також просимо любителів-складачів надсилати свої композиції до редакції.

Завдання № 1, що було надруковано в газеті «Наше жит-

тя» 16 серпня ц. р., розв'язується ходом: Се4. Першими надіслали правильні відповіді А. Арін (м. Славута, Хмельницької області), А. Захарченко, В. Криволапов (м. Київ) та інші.

Завдання № 2.

Мат за два ходи.

Редактор В. ПІТЕНКО.

Наша адреса:

м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 76, тел. Е-7-38-43 «Наша життя» — орган Центрального правління Українського общества глухих

БФ 18757. 6. IX. 1967 р.

Київ, друк. УВП-3, зам. 653—3000.

СТІЙКІСТЬ І ГЕРОЇЗМ

Над Ханом майорять червоні прапори з золотою зіркою посередині. Вперше вони піднялися над цим містом двадцять два роки тому, сповістивши про перемогу народної революції, про утвердження Демократичної Республіки В'єтнам.

Втретє в'єтнамський народ зустрічає своє свято в суворій військовій обстановці. Американські війська прийшли у В'єтнам як загарбники, душители свободи. Новоявлені колонізатори — імперіалісти США — хотіли встановити своє панування у Південному В'єтнамі і з цією метою кинули туди півмільйонну армію. Вони по-варварському бомбардують Північний В'єтнам, намагаючись посіяти страх і паніку, придушити волю в'єтнамського народу до опору агресорам, полегшити своє

становище на Півдні. Але у В'єтнамі янкі зустріли рішучу відсіч. На їх шляху стала нездоланна стіна мужності і стійкості в'єтнамських патріотів, широкої міжнародної підтримки справедливої боротьби В'єтнаму.

Американська преса з тривогою визнає, що повитрані нальоти на ДРВ «не допомогли поліпшити становище на Півдні», що втрати авіації «продовжують зростати».

Захисники демократичної Республіки В'єтнам завдають могутніх ударів по агресорам. За три роки, тобто з 5 серпня 1964 року, коли американська авіація завдала першого, прощупуючого удару по Північному В'єтнаму, вони збили понад 2250 літаків. Якщо спочатку ворожим літакам протистояли окремі зенітні частини і біллі за-

гонів народного ополчення, то тепер їх зустрічають згубний вогонь зенітних гармат, залпи ракет, сміливі атаки винишувачів — перехоплювачів. Радянський Союз та інші соціалістичні країни подають в'єтнамському народові дедалі зростаючу допомогу. Агресори на собі відчують все сильнішу могутність відсічі.

Нездійсненими виявились і плани американської воєнщини паралізувати роботу промисловості, сільського господарства, транспорту ДРВ. Незважаючи на бомбардування і серйозні руйнування, підприємства продовжують випуск продукції, необхідної для армії і народного господарства країни. Частину заводів евакуйовано і розсереджено по всій республіці.

Значних успіхів добилися в'єтнамські селяни. Якщо в 1965 році, коли почалась повітряна війна США проти Північного В'єтнаму, близько 700

кооперативів одержали по 5 тонн рису з гектара (рахується літній і осінній урожай разом), то в минулому році таких результатів добилося вже понад тисячу кооперативів. Показово і те, що за числом учнів у школах, технікумах і студентів у вузах 1966—1967 навчальний рік став рекордним. Населення ДРВ забезпечується всім необхідним — рисом, цукром, сіллю, газом, тканинами.

Як видно з останніх виступів американських лідерів, уряд Сполучених Штатів має намір продовжувати злочинну агресію.

Війна у В'єтнамі набирала все небезпечнішого характеру, являючи собою найсерйознішу загрозу для загального миру. Відмова уряду США прийняти вимоги ДРВ про беззастережне припинення бомбардувань та інших воєнних дій проти Північного В'єтнаму, що дало б можливість почати переговори про полі-

тичне врегулювання в'єтнамської проблеми, тільки підтверджує неспроможність міфів про якісь «мирні наміри» Вашингтона і ще раз доводить, що США по-старому намагаються добитися своїх цілей силою зброї. Нові нальоти американської авіації на Ханой, посилення бомбардувань промислових об'єктів і населених пунктів — все це свідчить про те, що Сполучені Штати навмисно йдуть на розширення війни у В'єтнамі.

Але часи тепер не ті. Як би США не розширяли масштаби агресії, скільки б ще солдатів вони не послали у В'єтнам, їм не зломити волю в'єтнамського народу. На його боці симпатії мільйонів людей на всіх континентах земної кулі. Поруч з в'єтнамським народом, який відстоює честь, свободу і незалежність своєї батьківщини, — народ Радянського Союзу та інших соціалістичних країн.

В. ШАРАПОВ.